НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

www.nacija.org.ua
nacija@mail333.com

27 квітня - 3 травня 2004
№ 16 (27)

ЧАСОПИС КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

"Ганьба! Зрада! Юди!" Ці гасла скандували під стінами Верховної Ради 20 березня близько 8 тисяч членів Конгресу Українських Націоналістів та їхніх прихильників у відповідь на рішення 265 депутатів приєднати Україну до ЄЕП.

5

Якщо влада не захищає свого народу, то народ має захистити себе сам

1 травня блок "Наша Україна" проводить акцію на захист соціальних прав українського народу, заявляючи рішучий протест діям уряду Януковича, який приховав 10 млрд. грн. Ці кошти мали б бути спрямовані на підвищення пенсій, стипендій, платні лікарям, учителям, військовим та іншим працівникам соціальної сфери.

Корумпована антинародна влада, обдурюючи і залякуючи власний народ, хоче й надалі залишатися біля державного керма. Механізм виборів майбутнього президента від так званої більшості з усією брутальністю вже апробовано в Мукачевому – під час обрання голови міста.

Тож станьмо на захист прав людини і соціальної справедливості!

1 травня в усіх обласних центрах і в Києві блок "Наша Україна" проводить акції під гаслом "Так – добробуту! Ні – диктатурі!".

Закликаємо все членство Конгресу Українських Націоналістів та наших прихильників узяти активну участь в акціях 1 травня на всіх теренах України! Не даймо уряду Януковича цинічно обкрадати народ!

Збір учасників акції від Київської міської та обласних організацій Конгресу Українських Націоналістів – 1 травня о 9.00 на Софіївському майдані.

Конгрес-інформ

ПИШЕ ГРИНЬ З ГОРБАТОГО ПОТОКУ...

Христос воскрес, пане редакторе!

Не писав Вам, бо не було кому диктувати листи: моя вчена правнучка знову поїхала до Італії. А я ж не Кучма, який має не те, що канцелярію, як це є в інших країнах, а цілу адміністрацію, що не тільки пише йому листи і промови, а й державою за нього адмініструє. На щастя, у мене заквартирувала бездомна вчителька і буде за це писати мої листи, бо їй жити безоплатно не дозволяє інтелігентська гідність, а розраховуватися за житло - зарплатня.

Повеселіло, і наші пенсіонери (молодші односельці - в офшорах) вже сходяться на політику. Весь політикум стоїть за Ющенка і демократію, а один чи два вчорашні - в опозиції: вони за Кучму і кучмократію. Але у нас не так, як у медведчукових ЗМІ. Тут опозиція дискутує і говорить часом більше, ніж більшість, бо звідки би ми знали, що вона має на гадці. Ото демократи тішаться:

- Нарешті капут олігархам: парламент не проголосував за конституційний переворот. Настає справжня демократія. Тепер залишилося обрати Ющенка на президента, і заживемо, як люди.

- А ти не присідай, поки штани не спустив, - каже прихильник кучмократії. - То не опозиція виграла, а більшість програла. Так було задумано. Чому не голосувало багато олігархів? Не було команди. А хто дає команду? Ото ж то! Чому не дав? Кого обирати на президента? Висуненний більшовиками – Янукович зі своєю занудливою пропагандою небачених успіхів (у підвищенні цін) уже всім спротивився. На нього скоро буде хронічна алергія, як на Медведчука. Інші ще гірші. То хто може виграти у Ющенка? Тільки, лише і виняткова Кучма. Але йому обрізаних президентських повноважень буде замало - він звик до повних. А зі старою Конституцією все буде по-старому.

- Кучма казав, що більше не буде балотуватися.

- А Рабінович казав, що в Україні є два реальні претенденти - Ющенко і Кучма. Рабінович знає, що каже.

- Було б добре, якби був Кучма. Бо на цей раз його точно не оберуть: уже настільки остогид людям.

- Зате в суспільстві маємо злагоду і стабільність.

- У чому стабільність - у беззаконні, корупції, жебрацтві, гнитті? Зрештою, і Янукович збереже таку вашу стабільність...

Отак політикують у Горбатому Потоці. А тим часом наші гори скуповують якісь невідомі люди. Ніби беруть в оренду на 50 років. Поспішають, поки є кучмівська стабільність - чиновники нажитися, а злодії придбати за крадені гроші нерухомість. Така стабільність їм усім до душі і до кишені. То правда, що наші гори вже були не наші. Але з собою ліпші власники їх не забрали - ні в офшори, ні на той світ. Залишать їх і нинішні. Чи як гадаєте?

З пошануванням

Гринь Волохатий

НА БАРИКАДАХ

Чистий четвер

Чистий четвер – сьогодні мене омив сам Ісус. Як колись своїм учням ноги, так сьогодні чистими водами Черемоша омив мене цілу. В Чистий четвер газдині печуть паски. Печу і я. Місю тісто у кухні і слухаю пристрасті українські у Верховній Раді. Чую полум'яний голос Юлі і цілком поділяю її думки. Чую впевнений голос Ющенка і аплодую руками в тісті разом з „Нашою Україною". Чую хрипоту непевності Мороза і, здається, що то голос Іуди. А нахабних комуняків з їхніми зловтішними репліками - то й гидко слухати - виключаю. Уявляла кривобоку усмішку Задорожного і очі Кравчука від „5 крапель". Ну а що вже той наш індик з Івано-Франківщини з розпушеним хвостом, белькотів по-координаторськи і пулькав свої перли!

Підходе тісто моє на паски, і закіпають пристрасті в сесійній залі. Обминаю, щоб викисло добре, щоб легкими і красивими були паски. Виказую „Отче наш" і „Богородицю" - за традицією. Але вже не знаю чи за добрі паски, чи за перемогу „Нашої України". Але ж надія така мала, що аж ніяк не віриться в неї! Перерва між слуханнями. Запалюю духовку і беруся прикрашати хрестиками пасочки, які вже підійшли у формах, мащу яйцем, як це робиться у нас, у гуцулів. Скручую вогонь, саджу в піч. А в парламенті полум'я все вище. І вже кочегар Литвин переходить на крик і наказує всім сісти на місця. Печуться мої паски, і гнітиться, червоніє сесійна зала. Нарешті вимикаю духовку і зачиняю витягати красиві, легенькі, рівненькі пасочки. Йде голосування, а я тримаю в руках найстаршу паску, яка буде в кошику. І чую голос Литвина: „294 – рішення не прийнято". Пускаю паску з рук, летить на підлогу, стою з роззявленим ротом, бо не годна зрозуміти, що сталось? Тиша у мене на кухні і тиша у Верховній Раді. Якусь мить ніхто не годен повірити в реальність того, що сталося. А комунякам з соціалістами взагалі мову відібрало від несподіванки! Аж ось чую з правого крила зали: «Ще не вмерла Україна!» - стаю на коліна, піднімаю пасочку з підлоги і цілую Божий хліб: «Боженько, дякую Тобі за те, що ще не вмерла Україна. Телефоную всім-всім, до кого можу дотелефонуватися і вітаю з тим: «294 – рішення не прийнято», адже так мало втіхи від правди, яку маємо зараз. І так хочеться поділити з усіма ту крихітку радощів простої гуцулки з Карпат

Антоніни Спільної
з селища Кути

За підрахунками вчених, на сьогоднішній день в Україні мало б бути понад сто мільйонів українців. А що маємо? Третину. А де решта? Варто було б запитати тих, хто сьогодні ратує за відновлення як не комунізму, то імперії, хоча б у формі ЄЕП.

Мені, переслідуваному тим комуністичним режимом, усе це дуже боляче. Нещодавно, коли транслювалася полеміка щодо політреформи з сесії Верховної Ради, я згадав результат голосування – я стояв напроти гучномовця із стиснутими кулаками і як навіжений повторював: 294, 294...

На запитання сина: «Як ти міг так вгадати?», я відповів: „Це моє уповання на Господа Бога і велика любов до знедоленої України."

Іван Войцехівський,
член проводу МО КУН

ЗРАДА 265 І НАШІ ЗАВДАННЯ

„Нація і держава" неодноразово писала про катастрофічні наслідки для незалежної України так званого „єдиного економічного простору" – ЄЕП. У цьому новому ярмі Україна буде іграшкою в руках Москви, що призведе до пограбування матеріальних ресурсів країни та різкого зниження життєвого рівня українців, до знищення нашої промисловості Росією. Навіть такий москволюб, як Олександр Мороз визнав, що ЄЕП спричиниться до загибелі сотень українських підприємств та масового закриття шахт.

ЄЕП означатиме, що не лише ми, але й наші діти ніколи не будуть жити нормальним європейським життям, їх зроблять захисниками величезних російських кордонів. ЄЕП перекреслює європейський шлях України, залишаючи нам дрімучу російську Азію.

265 депутатів Верховної Ради України здійснили акт державної зради, проголосувавши за ратифікацію підписаної Кучмою угоди про ЄЕП, де Україною керуватиме Москва. Українська нація має знати імена 267 зрадників, які віддали державу на поталу московським шовіністам. Імена негідників мають бути надруковані в патріотичній пресі. Нехай запроданці знають, що ми не забудемо жодного з них.

Те, що сталося, означає, що за вказівкою з Москви п'ята колона розпочала передачу України під владу Росії. Себто перекреслюється всенародний референдум 1 грудня 1991 року. Тепер стало очевидним: ми не маємо української влади, нинішня верхівка є окупаційним промосковським режимом, що гнобить і нищить українську державу. Виходячи з цього, кожен українець має право на будь-які методи боротьби за відновлення незалежності своєї Батьківщини. Ті, хто зрадив Батьківщину, поставили себе поза законом. Всі патріотичні сили повинні відкинути всяку наївність і зрозуміти – Україна стала жертвою агресії з боку Москви та її п'ятої колони у Верховній Раді, уряді та президентських структурах. Іде війна, і ми повинні діяти, виходячи з цього факту. Усі патріоти України мають відчути себе вояками українського війська, а лідери національних сил – старшинами української визвольної армії. Досить закликати до порядності покидьків. Вони зважають лише на силу і неминуче покарання.

Україна вже економічно окупована Росією, Москві належить більшість найкращих українських підприємств, придбаних іноземцями за безцінь. Москві належить більшість депутатів Верховної Ради. Але все це не виключає, а навпаки передбачає політичну і військову окупацію України Москвою.

Нам слід готуватися до збройного захисту Батьківщини і вже зараз вжити відповідних організаційно-технічних заходів. Необхідно провести нараду партій, організацій, рухів, що стоять на платформі незалежності, суверенітету і соборності України, утворивши постійно діючий форум „За незалежність!", який мав би координувати діяльність всіх юридичних і фізичних осіб, що прагнуть зберегти суверенність України, захистити націю і державу від окупації. Аналогічні координаційні комісії варто створити в усіх селах, селищах, районах, містах і областях.

Потрібно роз'яснити кожному пересічному українцеві, що означає ЄЕП для України і для його родини особисто, що віднині відповідальною за всі економічні і соціальні негаразди України стає Москва та її п'ята колона, що називає себе урядом, президентом та парламентською більшістю Верховної Ради. Потрібно поширювати патріотичну пресу, вдатися до активної наочної пропаганди. Будь-які зловживання п'ятої колони, що є нині в Україні владою, повинні негайно ставати відомими якнайширшому колу наших громадян.

Розпочинається новий, надзвичайно відповідальний, вирішальний етап національно-визвольної боротьби.

Мирослав Плай

ОКУПАЦІЯ НАЗАВЖДИ?

15 квітня 2004 року українське місто Севастополь відвідав перший заступник мера Москви Юрій Росляк. З цього приводу на всіх дорогах нашого міста стояли російські військові патрулі. На якій підставі озброєні іноземні військовослужбовці виходять за межі своїх частин і беруть під контроль українську територію? Напевно, про це знають на вулиці Банковій в Києві, але вперто мовчать.

Посланець Лужкова взяв участь в урочистостях з приводу закінчення будівництва наукового і навчально-лабораторного корпусу Чорноморської філії Московського університету. Будівництво велося коштом уряду Москви. Вже зараз розпочато новий цикл будівельних робіт, що передбачає спорудження спортивного комплексу з басейном.

І це у той час, коли антиукраїнська влада в Києві за всі роки незалежності не спромоглася збудувати в Севастополі бодай одну повноцінну школу з викладанням усіх навчальних дисциплін державною мовою, не кажучи вже про відкриття філії Києво-Могилянської академії. Настійливі прохання представників місцевого українства залишаються поза увагою, бо президент і уряд України розвиток української освіти на всій території держави чомусь не вважають своїм святим обов'язком.

Потім «варяги» з Москви оглянули новозбудовану споруду Ділового і культурного центру уряду Москви в українському, як уважаємо ми, і як не вважають вони, місті Севастополі. Тепер Лужков матиме на українській території власний фортпост, осередок втручання у внутрішні справи нашої країни, де гуртуватимуться всі місцеві антиукраїнські елементи, що не втомлюються закликати до знищення України, порушення її територіальної цілісності, фактичної заборони української мови і культури.

Капітулянтство нинішньої керівної верхівки України перед Кремлем призвело до того, що Росія не збирається виконувати договір між двома державами, укладений в 1997 році, за якими російська військова присутність в Севастополі та Криму має припинитися в 2017 році. Навпаки, Москва демонструє, що її вояки залишаться на українській землі навіки.

Якщо росіянам залишається перебувати на наших теренах тільки 13 років, то навіщо заступник Лужкова пан Росляк особисто, в присутності командування Чорноморського флоту РФ, розпочав у Севастополі будівництво 120-квартирного житлового будинку для російських військовослужбовців? Військовий флот цієї, далеко не дружньої щодо України держави (згадаймо російський вишкір на Тузлі!), постійно вимагає і отримує нові клапті української землі під своє будівництво. Крок за кроком вони захоплюють нові позиції в місті. Присутність росіян зростає, а українців зменшується. Вже зараз на вулицях Севастополя на кожному кроці можна бачити російських матросів і офіцерів, вояків морської піхоти, але дуже рідко можна зустріти українських моряків. А після тотального скорочення Збройних сил України український військовий в Севастополі взагалі стане випадковим явищем і це справляє гнітюче враження...

Навіть в 1992-1993 рр. ситуація в Севастополі давала більші підстави для оптимізму. Тоді, хоч і не завжди вдало, але Україна наступала, відвойовувала свої території. Нині ж ми спостерігаємо капітуляцію з усіх напрямків. З особливим жахом усі українські патріоти на півдні країни чекають чергової зустрічі Кучми і Путіна. Після кожного такого «рандеву» українці питають один одного: „Що Кучма віддав цього разу?» Навряд чи чогось кращого можна чекати від Януковича чи Медведчука. Ситуація переконує нас, що тільки український президент, а не холуй Москви, зможе відродити Україну, захистити державу від повзучої окупації.

Євген Степанюк

Вимкни телевізор!

Мало чи не всі ми – TV-зомбі. Ми можемо годинами витріщатися на екран свого „домашнього друга", що навідріз відмовляється показувати нам щось краще за „Бідну Настю", „Ундину", бразильські серіали. А в перервах між ними - безтолкова реклама та брехливі новини про те, яких небачених висот досяг нині уряд Януковича, як дбає про народ наш „гарант". Нам це не завжди подобається, ми, сидячи на канапі, пережовуючи черговий бутерброд і сьорбаючи чай можемо обурено кричати: «Брехня! Передвиборна пропаганда», але робити з цим також нічого не збираємось.

Проте не можна не радіти тому, що є ще люди, які можуть висловлювати своє невдоволення нинішнім станом телебачення не лише вдома.

17 квітня в столиці на Андріївському узвозі напроти Національної ради з питань телебачення та радіомовлення відбулася акція „Вбий в собі телевізор", спрямована проти брехні на ТБ. Її учасники – переважно студенти НаУ Києво-Могилянська Академія та НаУ ім. Т. Г. Шевченка, організатори - ініціативна мережа „Варто!". Цим молодим людям вже й справді набридло те, що телебачення ними маніпулює, от вони і вирішили влаштувати справжнісіньке шоу. Озброївшись плакатами „TV – зомбі", а також молотками, вони розтрощили два телевізори, на яких було написано „Брехня" та „Маленька брехня". Охочих подивитися на це дійство зібралося чимало, переважно туристи, а також ті дядьки з Нацради з питань ТБ та радіомовлення, без яких ця акція була б просто непотрібна.

Не обминула подія й саме телебачення, адже приїхали журналісти з „5 каналу". В новинах диктор сказав, що акція не мала політичного підтексту. Можливо, й так, але можна лише порадіти з того, що молоді люди власними руками намагаються зробити життя кращим. Саме така молодь – рушійна сила нації.

І наостанок: Будь людиною, а не часткою системи.
Вимкни телевізор!
Думай сам! Дій сам!

Детальніше про акцію дивіться на сайті: www. Livejournal. com /users/varto_ ua

Юлія Малькіна

Київська міська прокуратура вперто ухиляється від перевірки бізнесової діяльності з кримінальним відтінком глави Адміністрації Президента. Апеляційний суд м. Києва також стверджує, що Медведчук може не зважати на Закон.

МЕДВЕДЧУКУ ЗАКОН НЕПИСАНИЙ?

Його захищають прокурори і судді

Інтерес до кримінальних походеньок головного есдека країни та за сумісництвом глави президентської канцелярії спричинила книга народного депутата попередніх скликань Дмитра Чобота „Нарцис". „Блискучий юрист" розпочав судовий процес проти видавців книги, вимагаючи спростувати викладені звинувачення. Хоча всі видавці книги прописані в містечку Броди на Львівщині, Медведчук обманом домігся, щоб справу розглядали у Печерському суді м. Києва. Але навіть тут, в улюбленому суді наших можновладців, після оприлюднення додаткових фактів про офшорну бізнесову діяльність Медведчука, останній вже наступного дня зняв свої претензії до відповідачів по 12 пунктах, у яких якраз йшлося про його брудний бізнес. Припертий до стіни незаперечними фактами та документами, Печерський суд змушений був окремою ухвалою направити матеріали про офшорну бізнесову діяльність В.Медведчука до Генеральної прокуратури для перевірки. Проте прокуратура м. Києва, яка здійснювала перевірку, відмовила у порушенні кримінальної справи й далі не наважується потривожити главу президентської канцелярії. На цей раз прокуратура оскаржила постанову Голосіївського суду м. Києва про необхідність розслідування сумнівних оборудок Медведчука-бізнесмена.

Апеляційний суд м. Києва днями розглядав правомірність порушення кримінальної справи проти глави Адміністрації Президента.

Чорні діри медведчуківських офшорів

На судовому засіданні Д. Чобіт навів документально підтверджені факти бізнесової діяльності Медведчука від імені офшорної фірми „Ньюпорт Менеджмент" (зареєстрована у місті Роуд Таун на Британських Віргінських островах) та створених за її участі комерційних структур, в якій вбачаються ознаки тяжких кримінальних злочинів. Прокуратура вважає Медведчука тільки представником фірми за дорученням і не бачить потреби проводити більш детальне розслідування. Але за цим дорученням В. Медведчук мав повне і неподільне право володіти, користуватися і розпоряджатися всіма коштами фірми, її майном і рахунками в усіх куточках земної кулі, на власний розсуд вдаватися до всіх юридичних дій, що дає об'єктивні підстави вважати його реальним власником фірми. Цей офшор зробив вагомий внесок у „розквіт" економіки України,

Для прикладу, у концерні „Славутич" В. Медведчук володів 3,5% статутного фонду як фізична особа і 75,5% як представник і водночас власник, на переконання Д.Чобота, офшорної фірми „Ньюпорт менеджмент". Концерн контролював 10-15% обсягу переробки нафти в Україні, а були ще й цукор, спирт, зерно... і все тисячами тонн - дрібницями не переймалися. Свого часу Л. Кучма публічно назвав концерн „Славутич" „монополькою", яка при мізерному статутному фонді оперує мільярдами доларів США.

Так от, 75,5% прибутку концерну було звільнено від оподаткування і безперешкодно, через Український кредитний банк, у якому В. Медведчук також був співвласником, перекачувались „іноземному інвестору" на рахунок у швейцарському Цюриху.

Не хоче прокуратура лізти в чорні діри медведчуківських офшорів, небезпечно, хоча йдеться про вивезення з України сотень мільйонів, а, можливо, й мільярдів доларів.

Шахрайська фінансова піраміда - АТ „Національний інвестиційний фонд „Омета XXI століття" обікрала сотні тисяч громадян України, що довірили їй власні трудові заощадження. Медведчук брав участь і в цій афері, прикривав її юридично через Міжнародну адвокатську компанію Бі-Ай-Ем (як її президент і засновник з часткою у 30 %). За даними Д.Чобота, серед засновників фонду були також: офшорна компанія „Ньюпорт Менеджмент" та СП «Динамо-Атлантик», в свою чергу одним із співзасновників якого виступала все та ж Бі-Ай-Ем - фірма Медведчука.

Пошиті в дурні вкладники вимагають повернення своїх коштів, а прокуратура обмежилася констатацією факту відсутності даних про те, що Медведчук був керівником цього фальшивого фонду, вникати глибше вона не бачить підстав.

Свою відмову порушити кримінальну справу прокурорська сторона побудувала на свідченнях зацікавлених осіб – спільників Медведчука по бізнесу. Зокрема В. Дудка був помічником та бізнес-партнером В. Медведчука. Д.Чобіт представив копію документів про купівлю В. Дудкою на підставі доручення за... один долар величезного комплексу Свалявського лісокомбінату на Закарпатті в інтересах офшорної компанії з того самого міста, де раніше подібне доручення виписали іншому громадянину України – Медведчуку.

Чобіт вважає, що справа з хитрими оборудками довкола Свалявського лісокомбінату повинна стати об'єктом ретельної перевірки.

Ознаки кримінальних злочинів містять і обставини присвоєння офіцеру запасу В. Медведчуку позачергових військових звань – від старшого лейтенанта до полковника. Взяти хоча би той факт, що чотири позачергові військові звання вписані в його послужний список одним чорнилом. Нібито впродовж 14 років у комісаріатівського „писаря" не змінився ні почерк, ні ручка. У справі реабілітації його батька також вбачаються порушення посадовими особами норм чинного законодавства, що вимагає перевірки, але прокуратура зіслалася на суворо обмежений доступ до архівних документів СБУ та державну таємницю. Перевірити інформацію і притягти винних до відповідальності без порушення кримінальної справи неможливо. Одне слово, замкнене коло.

Спротив прокуратури проведенню повної і всебічної перевірки бізнес-політичної діяльності глави АП можна пояснити лише тиском на слідство. На перевірку, за словами Чобота, прокуратура витратила аж чотири дні. Д. Чобіт також висловив припущення, що текст апеляції писався зовсім не в прокуратурі, а це міг зробити той, хто дуже зацікавлений у видимості об'єктивної оцінки. Якщо Медведчук справді чесний і законослухняний, то обіймаючи таку високу посаду в державі, мав би сам усіляко сприяти слідству, щоб зняти з себе звинувачення у незаконній діяльності..

Прийде час, переглянемо

Сам Д. Чобіт навіть не заперечував, аби кримінальна справа була порушена за фактами з ознаками кримінальних злочинів, а не відносно конкретної особи – В.Медведчука, але судді і цього не взяли до уваги. Апеляційний суд задовольнив апеляцію столичної прокуратури, скасував рішення Голосіївського суду про порушення кримінальної справи щодо В.Медведчука та направив справу на розгляд Печерського суду – суду першої інстанції за територіальністю столичної прокуратури.

Присутні в залі судового засідання зустріли відмову постанову вигуками „Ганьба!" У розмові з журналістами Чобіт заявив: „Їхня місія була – не допустити порушення кримінальної справи стосовно Медведчука", а відносно Печерського суду сказав, що його рішення відоме наперед, - там відмовлять у порушенні кримінальної справи, адже це, можна сказати, суд імені В.Медведчука. Сюди він будь-якими способами намагається переводити слухання своїх судових справ, тут він не програє. Печерський суд поспіхом таки прийняв рішення на користь Медведчука у справі проти видавців книги „Нарцис", без дебатів, навіть у відсутність відповідача.

Складається враження, що і судді Арбітражного суду також знали все наперед, тому так швидко, протягом години підготували постанову та ще й встигли її віддрукувати. А може, вона була надрукована заздалегідь...

Але це ще не закінчення, в обох судових процесах багато очевидних порушень. Як сказав народний депутат Степан Хмара: „Прийде час, переглянемо". Чекати залишилося недовго.

Богдан Захаряк

В. Жириновський агітує за В. Ющенка та "Нашу Україну"

Наближаються вибори Президента України. Антиукраїнські сили у паплюженні В.Ющенка іноді перевершують самі себе, і їхні злобні випади на адресу цього політика часом перетворюються на агітацію за нього і за блок "Наша Україна".

Приміром, такий одіозний російський політик, як В.Жириновський нещодавно ляпнув таке:"... донецкие нам ближе. А от Ющенко ничего хорошего нам не будет. В Донецьке - наши, русские ребята, даже если предположить, что они воровали, то они хотя бы за Россию...".

Браво, В.Жириновський! Кращої реклами для В.Ющенка годі й вигадати. І крали "донецкіє" без "предположить" - безбожно. І далі крадуть. Отже, за Жириновським виходить, що для Росії усіляка злодійська наволоч, що розікрала Україну – „бліже". Таким чином "син юриста з Західної України" (як сам назвав себе В.Жириновський) викрив злодійську сутність системи влади в Росії. Справді, якщо для Росії злодії є ближчими, аніж чесні порядні люди, то це більш ніж яскраво свідчить про стиль, форми та методи керівництва Росії.

Тому й виступає усіляка злодійня проти Ющенка, бо як він стане президентом – „нічєво харошего" злодійні не буде. А я від імені "Нашої України", від себе особисто хочу подякувати Жириновському за агітацію за В.Ющенка, а також за те, що наочно роз'яснив українцям, кого підтримує Росія в Україні, і чого можна очікувати українцям, коли до влади прийде ставленик злодійні, яка розграбувала Україну.

С. Вивюрка, м. Тернопіль

ДВОЄ ПАПУГ

Птахів розпізнають за голосом: найкраще співає соловейко, горобець здатний тільки цвірінькати, ворони – каркати, сороки – скрекотати, шпак може імітувати голоси інших птахів. Але найздібнішим є папуга. Він може базікати те, чого навчили.

Жінка купила папугу. Увечері чоловік прийшов з роботи, а папуга його привітав : "Петро – дурень...Петро – дурень..." Попереднім господарем папуги теж був Петро, тому й продали його, що набрид своїм базіканням.

Часто і людей обзивають папугами, які безупину щось повторюють. Цими здібностями в Україні уславилися Дмитро Корчинський та Дмитро Джангіров. Вони щовечора торочать з екрану телебачення одне й те. Може, й цікавою була б програма, коли б вони підкидали нам щось новеньке. Але з чого б вони не розпочинали, закінчують обвинуваченнями Віктора Ющенка, нібито в Україні немає інших людей, про яких є що сказати. Складається враження, що купили цих, давно навчених папуг, і не важко здогадатись, хто їхній господар.

Нешановні Дмитре й Дмитре! Мене цікавить, скільки мільйонів у Медведчука, Кравчука, Пінчука, Азарова, Кучми? Розкажіть, що Медведчук має на рахунках 800 мільйонів доларів, і звідки він їх узяв. Розкажіть громадянам України, як у вересні 1980 р. адвокат Медведчук на суді, "захищав" Василя Стуса, і чи має він пряме відношення до його смерті? Розкажіть, де і яку "хатинку" придбав Леонід Кравчук? Чому більшовики-опозиціонери Симоненко і Мороз не довіряють голосу народу?

Я знаю, як таких папуг можна перевчити, щоб не були запроданцями, негідниками і яничарами. Вам залишилось недовго базікати, і ті мільйони народних грошей, частку із яких витрачено на ваше дресування, будуть повернуті народу разом з вами, тільки у клітці для папуг. Тоді ви будете торочити : "Дмитро Корчинський – дурак, Дмитро Джангіров – дурак..." Чи довго ми витримаємо таке базікання?

Дмитро Ців'юк, м. Трускавець

ВИБОРИ В МУКАЧЕВІ: РЕПЕТИЦІЯ ДИКТАТУРИ

Вибори мера Мукачева інакше, як ходінням по муках, і не назвеш. Влада і опозиція ретельно готувалися до них. До міста прибуло близько ста депутатів Верховної Ради, численні представники дипломатичного корпусу, міжнародних організацій, значна кількість міліції та загонів „Беркут".

Основні претенденти на посаду мера визначилися заздалегідь: Віктор Балога - народний депутат від фракції "Наша Україна" і Ернест Нусер - ставленик СДПУ(о).

За два тижні до виборів соціологічними дослідженнями зафіксовано значний розрив у симпатіях мукачівців до кандидатів: 38 % мали намір голосувати за В.Балогу і 24 % – за Е.Нусера.

Віктора Балогу намагалися кілька разів зняти з реєстрації за допомогою судів. Було й фальшиве повідомлення мукачівцям – абонентам UMC, що Балога зняв свою кандидатуру на користь... соціал-демократа. Лише пізно ввечері напередодні голосування стало відомо, що Балога залишився в списках кандидатів.

У день виборів у місті з'явилися хлопці підозріло однакової зовнішності: у шкірянках, коротко стрижені, міцної статури. Пізніше нардеп Шуфрич назве їх "депутатами різних рівнів".

Близько дев'ятої вечора оприлюднено дані опитування на виході з виборчих дільниць, згідно з якими лідер виборчих перегонів Віктор Балога набрав 62,4 % голосів, на другому місті Ернест Нусер з 29, 99 %, решта кандидатів набрали менше 1%.

У цей час почалося найжахливіше, - "братки", при потуранні міліції, почали справжні погроми на виборчих дільницях: потрощили меблі, побили народного депутата з „Нашої України" М. Поліщука, поранили нардепа В. Бондаря.

Робота ТВК у ніч після виборів велася у дивному режимі секретності. На заключне засідання не змогли потрапити спостерігачі - депутати від "Нашої України". До ТВК прибув загін міліції. Під час сутичок постраждали Ю. Павленко, Р. Безсмертний і ще деякі депутати.

Вранці ТВК оприлюднила результати, які стверджували перемогу представника СДПУ(о). Ніхто так і не бачив документів, на підставі яких Нусер був оголошений переможцем, а в ніч з понеділка на вівторок з тервиборчкому взагалі зникло понад чотири з половиною тисячі бюлетенів та протоколів. Далі відбувається міфічне засідання міськради: з 43 депутатів присутні лише 14, але це не завадило голові скласти присягу та встановити табличку на дверях кабінету.

21 квітня у парламенті розглядається питання про „виборчий шабаш" у Мукачевому. Заступник голови парламенту Віктор Зінченко заявляє: "У Мукачевому має місце тісне переплетіння влади, силових структур і криміналітету". Опозиція вимагає відставки „силовиків", депутати також голосували за відставку Медведчука. Ця пропозиція потрібної кількості голосів не набрала - 214, забракло 12 "за". Підтримали відставку Медведчука фракції „Наша Україна", БЮТ, Соцпартії, майже у повному складі – комуністи та навіть деякі депутати більшості.

Після двогодинної бесіди з В. Ющенком президент дає доручення Генпрокуратурі і СБУ розслідувати факти можливого порушення законності під час виборів мера Мукачевого. Генпрокурор повинен проінформувати Л.Д. до 1 травня.

Правової бази для оскарження результатів виборів немає, як немає легітимних результатів для виконання обраною особою своїх службових обов'язків. Наявний якнайширший простір для будь-яких маніпуляцій...

Всі очікують з'ясування правових підстав для розв'язання ситуації.

Прокоментувати ці події ми попросили Василя Гурзана, голову Закарпатської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів, який живе і працює в Мукачевому:

Василь Гурзан

Ситуація у місті досить напружена, фактично - безвладдя. Немає місцевого самоврядування. Міліція і прокуратура є, а місцевого самоврядування немає. Проголошений мером Нусер не має легітимних правових підстав свого обрання. Копії протоколів з виборчих дільниць, які мають народні депутати нашоукраїнці, свідчать про протилежне. Власне, у день виборів все було відносно спокійно, поки не почали надходити перші повідомлення, що перемагає Балога. Після цього відбувся штурм виборчих дільниць та інші ексцеси, наслідком яких стала зміна результатів виборів.

Перший висновок: мукачівці засвідчили своє прагнення змін. Ці зміни вони пов'язують з „Нашою Україною". Виборці показали, як треба відстоювати свої конституційні права. Я безпосередньо відповідав за організацію післявиборчого протестного віча, на яке прийшли до 5 тис. жителів міста. З 90-х років Мукачеве не збирало таких мітингів. Хай хтось не думає, що віче розігнали, або ми когось настрашилися і розійшлися. Ми подали заявку на проведення цього заходу в міськвиконком, але мені не повідомили рішення суду про його заборону. Коли рішення суду зачитали на віче, ми, як законослухняні громадяни, припинили мітинг. Хоча людей провокували – в них летіли яйця, але мукачівці показали, що вони - народ. Для мене це найголовніше. Влада далі змушена буде зважати на думку людей, які її обрали.

Другий висновок: ці вибори - репетиція майбутніх виборів президента. Мукачеве середньостатистичне місто України, можна спрогнозувати і результати президентських виборів. Мукачеве проголосувало не за конкретного кандидата, люди проголосували проти сьогоднішньої влади. На президентських виборах головна боротьба також відбуватиметься між представником опозиційних сил і представником влади.

Важливо, що „Наша Україна" в Мукачевому змогла проконтролювати вибори на всіх дільницях. Контроль здійснювали і члени КУН, які виступали в основному спостерігачами, забезпечували виборчий процес. Справді під час виборів мало місце масштабне використання брудних технологій: підкуп, шантаж, спроби залякати, в тому числі й за допомогою криміналітету. Тепер головне - зробити належні висновки та не допустити повторення цих брудних технологій на майбутніх президентських виборах.

Богдан Захаряк

Захистимо людей від Чорнобильського лиха

23 квітня напередодні 18-ї річниці трагедії на Чорнобильській АЕС відбулося пікетування Хмельницької АЕС Шепетівськими міськими організаціями Конгресу Українських Націоналістів, "Батьківщини", УРП "Собор", ПРП та мешканцями міста. Пікетуючі вимагали припинення будівництва другого енергоблоку до тих пір, поки не будуть профінансовані об'єкти соціальної сфери м. Шепетівки, яка входить до 30-кілометрової зони. Пікетуючі заявили, що у разі невиконання вимог, акції протесту будуть продовжені. Резолюцію пікетуючих передано міністру палива та енергетики С. Тулубу. В ній записано:

„Ми, учасники пікету Хмельницької АЕС стурбовані станом здоров'я та життя людей на прилеглих до ХАЕС територіях. З введенням в дію 2-го енергоблоку ХАЕС навантаження на довкілля зросте, що в свою чергу погіршить стан здоров'я населення, яке проживає в 30-кілометровій зоні. У Шепетівці збільшується кількість онкологічних захворювань, місто не забезпечено цілодобовою подачею питної води, об'єкти соціального призначення потребують значних капіталовкладень.

Згідно з розпорядженням голови Хмельницької ОДА В. Лундишева №169/2003-р від 25.05.2003 р., в перелік об'єктів соціального призначення у 30-кілометровій зоні, що фінансуються у складі загальних витрат на добудову енергоблоку №2 ХАЕС включено 4 об'єкти Шепетівки, серед яких реконструкція та розширення 2-ї черги водозабору. При надходженні коштів законні інтереси мешканців міста ігноруються. З огляду на вищесказане, вимагаємо:

1. Негайно припинити будівництво та введення в експлуатацію нових енергоблоків Хмельницької АЕС до повного закінчення фінансування об'єктів соціальної сфери Шепетівки.

2. Вимагаємо офіційного роз'яснення, чому всупереч розпорядженню Кабміну України на даний час не здійснюється фінансування цих об'єктів у повному обсязі.

3. Вимагаємо включення мешканців Шепетівки до категорії пільговиків при оплаті за використану електроенергію.

У разі не виконання наших вимог широкомасштабні акції протесту будуть продовжені в місті Хмельницькому та Києві."

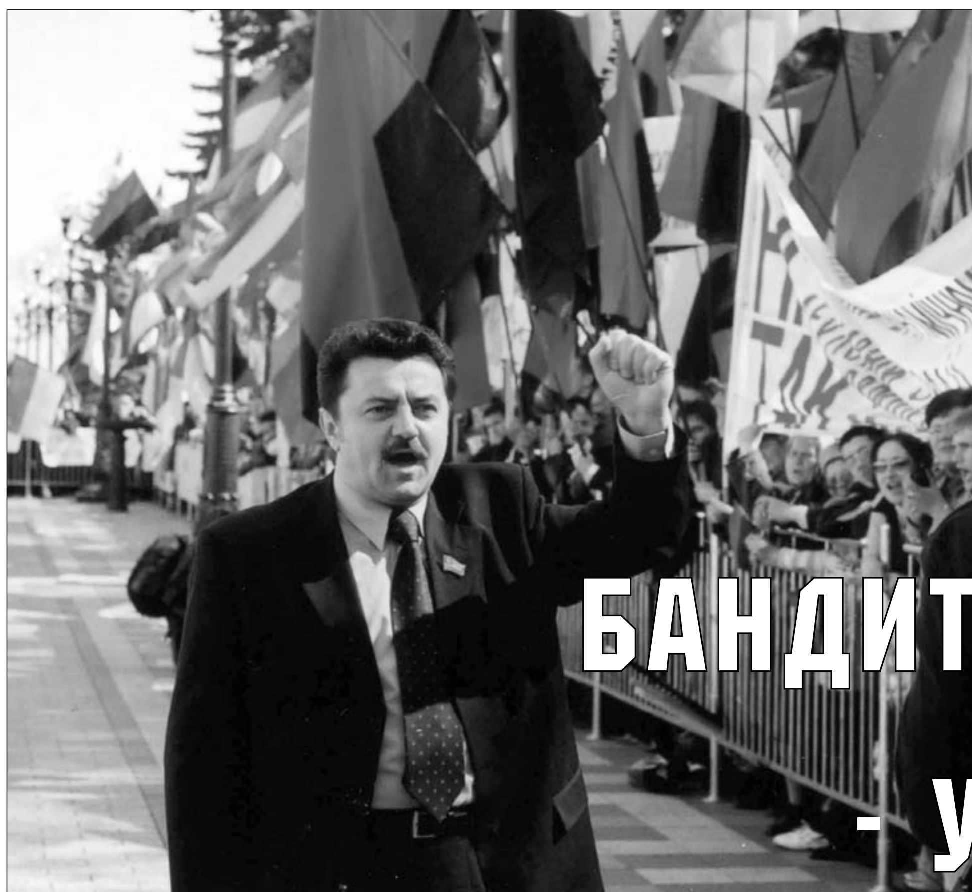
За дорученням пікетуючих підписали резолюцію голови міських організацій:
КУН - Б. Одуд,
"Батьківщина" - О. Єсіпова,
УРП „Собор" - М. Дзявульський,
ПРП - О. Лихобаба.

Прес-служба Шепетівської МО КУН

БАНДИТСЬКА ВЛАДО, - у ЄЕПі НЕ ЗАХОВАЄШСЯ!

1 Депутати від комуно-олігархічної більшості зрадили український народ, зганьбили і себе, і свою державу в очах світової спільноти. Кабальна угода про єдиний економічний простір, якщо її не відмінить Конституційний Суд (а повинен відмінити, бо вона суперечить Конституції України) вже найближчим часом нанесе непоправного удару по економіці держави: через низькі внутрішні ціни на енергоносії дешеве російське вугілля запрудить Україну і призведе до руйнації і закриття шахт Донбасу, на вулиці опиняться сотні тисяч безробітних шахтарів; дешевий метал Уралу витіснить з ринку продукцію з Дніпропетровщини, Донбасу. Те ж саме чекає й на інші галузі народного господарства. За економічною капітуляцією відбудеться політична капітуляція України. Такий прогноз дають аналітики. Він відомий усім депутатам. Але якби ж то всі вони були народними – чи не дві третіх з них - то п'ята колона Москви. І 20 квітня вся Україна побачила і відчула це. Чи змириться?

На заклик Конгресу відстояти українські національні інтереси, протистояти намірам "більшості" запхнути Україну в нове союзне ярмо під назвою ЄЕП відгукнулися тисячі киян. Прибули делегації з Вінниці, Харкова, Дніпропетровська, Донецька, Сум, Хмельницького, Сімферополя, Полтави, Рівного, Луцька, Львова, Івано-Франківська, Чернівців, Кривого Рогу, Черкас, Тернополя, Херсона та інших регіонів України. Найчисельніші з них очолили обласні провідники: народний депутат Євген Гірник, Михайло Вовк, Левко Слюсар, Любов Гафінова, Олесь Вітряний, Віталій Гусар, Богдан Дяків, Марія Олійник, Василь Овчарук, Анатолій Царенко, Борис Манжела, Анатолій Коров'яковський, Іван Проценко, Ігор Кривко, Олег Максимович, Валентина Кривда...

Протестне всеукраїнське віче під державними та червоно-чорними прапорами, яке заполонило Софіївський майдан, очолив і повів до Верховної Ради голова Конгресу народний депутат України Олексій Івченко. Поруч з ним – священик о. Дмитрій, учасник війни, кавалер багатьох бойових орденів і медалей Іван Бредун з села Мартівка, що на Полтавщині, ветерани УПА, члени Головного проводу партії. Тернопільський народний хор патріотичної пісні "Заграва", який влився в колону українських націоналістів, виконував пісні національно-визвольних змагань, і вони, підхоплені багатотисячним різноголоссям, неслись Києвом і наповнювали його українським духом. Більшість серед демонстрантів – молодь, студенти київських вузів. Пройшовши від стін Святої Софії до похмурої будівлі Кабінету Міністрів, колона зупинилася і почала скандувати: " Геть пахана!", "Ні – ЄЕПу!", "Янукович, віддай народу 10 мільярдів!", "Наш президент – Ющенко!"

Під Верховною Радою протестанти закріпили на огорожі гасла:"Ні – ЄЕПу! Ні – поверненню СРСР!", Так - Українській незалежній державі!", "Геть ЄЕП – чергове ярмо для України!", "ЄЕП – нова хвиля безробіття" та багато інших, які закликали депутатів не ратифікувати капітулянтську угоду про ЄЕП. Але провладна більшість та "захисники" народу - комуністи не тільки не мали наміру прислухатися до голосу пікетуючих націоналістів (на жаль, інші політичні сили, що відносять себе до демократичного табору, крім демонстрації кількох своїх партійних прапорів, нічим більше не відзначились), але й до висновків авторитетних державних та наукових установ: Міністерства закордонних справ, парламентського науково-юридичного управління, багатьох видних науковців. Що тій "більшості" до того, що Росія матиме в єдиному регулюючому органі ЄЕП 80 % голосів і прийматиме одноосібно рішення, а Україна буде лише статистом, втрачатиме щорічно від 8 до 12 мільярдів грн. надходжень до бюджету... Вони виконували команду Путіна - хазяїна Кремля, який заповзявся за будь-яку ціну підпорядкувати Україну своїм геополітичним інтересам, повернути її в лоно "єдиної і нєдєлімой" імперії двоголового орла...

Юдину справу кучмо-комуністи звершили під народний свист та вигуки: "Зрада! Ганьба! Юди!". Люди впевнені: зрада рано чи пізно буде покарана, а в кабалу їх вже ніхто не зажене. Вони будуть боротися. Червоно-чорний прапор майорить над Конгресом. Замайорить і над Україною. Свобода або смерть. Іншого не дано.

Микола Петрів

ВОЗЛЮБИЛИ ВОРОГА, ТІЛЬКИ НЕ СВОГО....

Здавалося б, в українській державі мала б і церква українська користуватися повагою й увагою владних структур. Приміром, в місті, де я мешкаю, на приміщення церковки Київського Патріархату глянути боляче: невеличке , з однією банею, з вузеньким двориком. Поруч - гамірна залізниця, багатоповерхові будинки. Сторонні звуки не дають ні в молитві зосередитися, ні мелодіями дзвонів натішитися.

Зате храм Московського Патріархату розмістився на околиці міста, зайнявши значну територію, де знайшлося місце для кількох окремих храмових споруд, алей, клумб. Якщо в церкві Київського Патріархату всього один священик, то у московській їх аж п'ять. До їхніх послуг просторі робочі кабінети та кімнати відпочинку з першокласними меблями, найсучаснішою відео- та аудіо апаратурою. Працює чудова їдальня. Складські приміщення аж тріщать від всіляких продуктів, значна частина яких іде на підгодівлю зголоднілих прихожан. Про такі розкоші український священик і його паства можуть тільки помріяти...

Здавалося б, користуючись на землі українського народу такими благами, московські церковники мали б приймати їх з вдячністю і щирою молитвою за Україну. Та замість того вони недобрим оком поглядають на тих, хто ходить у церкву Київського Патріархату, називають церкву диявольською, а українську мову – неканонічною. В руках прихильників російської церкви можна побачити газетки з пасквілями на патріарха Всієї Руси-України Філарета. А все, очевидно, тому, що українські владоможці на свій лад трансформували Христову заповідь: возлюбили ворогів не своїх, а свого народу. Переконливим доказом цього стала недавня участь Президента України в освяченні головного храму собору Святого Андрія Первозванного.

І ще один красномовний приклад: Володимирський храм у Херсонесі було закрито 1924 р., ще й дуже поруйновано московськими варварами в 1944 р. І все ж цей шедевр ніколи не втрачав своєї цінності. Після розколу православної церкви в Україні, кримську перлину прихопили москалі. А, прихопивши, звернулися до української влади з вимогою реставрувати храм. Спочатку відповідь була: „Хай Москва реставрує...” Але тут нагодилися вибори Л. Кучми на повторний термін, і реставрацію собору в Херсонесі було внесено до списку заходів, присвячених 2000-річчю Різдва Христового. До кампанії підключилася і дружина президента: 20 грудня 1998 року вона заклала в підмурівок храму капсулу зі зверненням “гаранта” Конституції. І комплексна реставрація розпочалася. У неї вбухали близько 70 млн. українських гривень!

З наближенням чергових президентських виборів знову піднялася цінність храму, як розмінної монети у великій політичній грі. З 1 січня цього року реставраційні роботи активізувалися. Зі свого боку московські чиновники мають, звісно, активізувати свою участь у передвиборній кампанії промосковського президента в Україні.

Черговим передвиборним заходом стало освячення храму, під час якого партнери обмінялися подарунками: Кучма вручив Сабодану ікону Божої Матері, а Сабодан Кучмі – орден Іллі Муромця І ступеня.

Підшиваючи під той торг ідеологічну підкладку, „гарант” української Конституції знайшов за доцільне „високо поцінувати” роботу будівельників, які, мовляв, „душею і серцем перейнялися ідеєю відродження духовності нації”. От тільки, яка нація мається на увазі, „гарант” так і не сказав...

Василь Заєць

УКРАЇНСЬКЕ КРІПАЦТВО?

В Україні встановлено негласний різновид державного кріпацтва – повна залежність від так званого адмінресурсу, тобто від кримінально-олігархічних структур. Адмінресурс контролює державних службовців, добирає лояльних до пропрезидентського режиму людей та кандидатів в депутати різних рівнів. Доповнює цей адмінресурс всесильний вплив податкової адміністрації, яка міцно тримає на своєму „припоні” майже всю сферу торговельних працівників, виробників харчової, промислової і технічної продукції. Головну роль у цій справі відіграють представники СДПУ (о). Втрачають свою роль органи самоуправління, частково паралізовані адмінресурсом, що злодійським способом набув величезного тіньового капіталу і тепер безкарно захоплює земельні ділянки в заповідниках, курортних зонах, будує там свої віли. В мальовничих місцях Карпат дозволено будувати дачі Л. Кучмі, В. Медведчуку – в той час, як у львівського інтелігента відібрано кількадесятиметрову ділянку городу в приміському районі, і він на знак протесту відважився на самоспалення.

Пропрезидентський адмінресурс вже обзавівся платними провокаторами, від яких застерігав нас ще Франко в своєму сатиричному творі «Добрий заробок» - головний герой твору дід Панько піддався впливу цісарського чиновника і втратив все своє майно. Ми можемо втратити значно більше – державність. Провокатора посилають туди, де адмінресурс не має вирішального впливу. Його завдання - зривати віча, зібрання і зустрічі з лідерами опозиції, викликати бійки, сіяти недовіру, провокувати розколи. Засвітилися провокатори не тільки в Донецьку, а й в м. Городку Львівської області на зустрічі мешканців з депутатами фракції „Наша Україна” в Народному домі. Провокаторський десант, організований першим секретарем РО СДПУ(о), головою села Родатичі О. Баїком намагався не тільки зірвати зустріч, але й вчинити бійку. Заколотників швидко нейтралізували правоохоронці.

Про ці події повідомлялось на сторінках „Городоцької газети”. В ній - брехня, наклепи. Брехня має таку властивість, що вона, як бумеранг, завжди повертається до того, хто її випустив. Люди вже оцінили публікації „Городоцької газети” і порівняли їх з вартістю газети (п'ять коп.).

Софрон Везденко,
голова МО КУН

ЛІКИ ДЛЯ ПРЕЗИДЕНТА

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ РЕДАКТОРУ ГАЗЕТИ „СВІТ ЗДОРОВ'Я»

Добрий день,
шановний пане редакторе!

Звертається до Вас український пенсіонер Іван Бездоленко.

Останнім часом обсіли і мене, і дружину мою всілякі болячки. Воно й не дивно: ми ж колишні будівничі світлого майбутнього всього людства – комунізму. На тій будові й залишили своє здоров'я. Та замість комунізму прийшли до кравчукізму, а потім - до кучмізму. Тут уже й зовсім непереливки стало. Пенсії – мізерні, заощаджень ніяких, бо все привласнили ті, хто вчора вважався червоним, а сьогодні перефарбувався на синьо-жовтого начальника. А за все треба платити, та ще й так, що ого-го - і за житло, і за продукти. Коли ж тобі ще й ліки потрібні, тоді хоч ґвалт кричи – не вистачає грошей!

Коли це одного разу йду я вулицею і чую голос якоїсь молодички: „Беріть газету! «Світ здоров'я”! Безкоштовно!”

Жіночка безкоштовно газету роздавала, а я, дурний, подумав, що пропонується безкоштовне лікування. Підбіг до тієї добродійки, ухопив кілька примірників газети, щоб ще й знайомим бідакам роздати, та й почимчикував додому. А там ще з порога гукаю: „Марусю! Люба! Ура! Тепер нам ніякі хвороби не страшні! Ось оця газета пропонує кожному безкоштовне лікування!”

І почали ми з дружиною читати „Світ здоров'я», раз-по-раз усміхаючись одне одному, немов молодята: «Прилад «Панацея» ефективний при різних гострих і хронічних захворюваннях: гіпертонія і гіпотонія, наслідки інсульту, ревматизм, артрит...” Та це ж саме те, що нам треба! „Люстра Чижевського дозволяє продовжити життя на 40-45 %. Фітнес програмер - невеликий електричний заряд ритмічно скорочує і розслабляє м'язи без яких-небудь зусиль з нашого боку, що створює стрункий, підтягнутий силует»... Ще, дивися, помолодіємо і на дискотеку побіжимо! Але де ж їх дістати оті чудо-апарати?

В тій же газеті знайшли ми телефони магазинів „Світ здоров'я”, і я набрав номер: „Здоровенькі були, добродійко! Скільки фітнес програмерів може видати ваш магазин в одні руки?”- питаю. „А це залежить від того, скільки у вас буде грошей: один прилад коштує 2250 грн.”, – була відповідь.

Трубка випала мені з рук, і я глянув на свою Марусю погаслим поглядом.

Вона ж співчутливо посміхнулася: „Вийшло, як у тому прислів'ї: дурень думкою багатіє...”

Спересердя я мало не порвав газету на шматки. Та спасибі Марусі, незабаром заспокоївся, і ми навіть продовжили знайомитися з інформацією про чудодійні апарати і препарати, які навіть в Індії користуються популярністю. В переліку товарів магазинів «Світ здоров'я” надибали ми такі ліки, як „гінкго Білоба” та „міцні нерви”, які сприяють поліпшенню пам'яті. І з цього приводу у нас з Марусею з'явилися думки, якими і хочемо поділитися з Вами, шановний пане редакторе.

Нам здається, що саме ці препарати мають особливе значення для України, і, в першу чергу, для наших владоможців та олігархів, адже в них великі проблеми з пам'яттю: забули, за рахунок кого розбагатіли, чиї голоси дали їм можливість піднятися на високі щаблі суспільної ієрархії. Не пам'ятають золотого закону економіки: в країні, де більшість населення злидарює, ніяке багатство не може вважатися законним. Звісно, дуже приємно, що українські товари користуються попитом аж в Індії, але ще приємніше буде, коли їх зможуть купувати всі українські пенсіонери. А для цього потрібно, щоб наша влада згадала про свій святий обов'язок – дбати про народ.

Тож дуже просимо вас, шановний пане редакторе, зробіть так, щоб «гінкго Білоба», «міцні нерви» та інші препарати подібної дії щодня вживалися Президентом України, парламентською більшістю, міністрами та іншими українськими посадовцями, які забули про те, хто вони і для чого!

Іван Бездоленко

Хмельницький протистує

В какофонії антиукраїнських засобів масової дезінформації, якими влада диригує, коли їй треба облити брудом національно-демократичні сили, віднайшлося місце і для Хмельницької російськомовної “Моєї газети +”. За недовгий період свого існування цей рупор антиукраїнських імпершовіністичних сил лізе зі шкіри, щоб вилити якомога більше помий на нашу державну незалежність, мову, культуру. Чого варті лише заголовки окремих пасквілів: “Презідєнт “прікусіл” хартію мов” — це з приводу того, що хартія представлялася на ратифікацію з деякими поправками.

“Любовь зла — полюбішь і хохла”, “Нє ту страну назвалі Гондурасом” — без коментарів. Але найбільший резонанс викликала наклепницька публікація під заголовком “”Наталья Тарашевская: “Мнє іногда кажєтся, что давно пора помєнять наш государствєнний гєрб, гдє трєзубєц дєржала би свінья, а свєрху на ньом сідєла бо-о-ольшая зєльоная жаба”...

З граничним нахабством ці слова були приписані широко відомій у місті представниці модельного бізнесу Наталі Тарашевській. Патріотично налаштована жінка звернулася з цього приводу до прокуратури з метою притягнути газету до суду за глумління над Державним Гербом України і наклеп. Цей позов підтримали керівні органи обласних організацій “Громадський контроль”, КУН, УНП, НРУ, УРП “Собор”, ПРП та інші державницькі сили.

Хоч склад злочину очевидний, прокуратура то не вбачала складу злочину, то відміняла рішення з цього приводу. Словом, справа застрягла, а газета, відчуваючи безкарність, почала обливати брудом всіх, хто приєднався до вимог притягнути наклепників до відповідальності.

Оскільки антиукраїнські вибрики газети не викликають жодної реакції такої ж антиукраїнської влади, опозиційні партії організовують пікетування облдержадміністрації з вимогою покласти край безкарному глумлінню проімперських сил над національними святинями українців.

Пікетування відбудеться в Хмельницькому на Майдані Незалежності 6 травня о 15.30.

Запрошуємо всіх, хто не хоче більше терпіти розгул україноненависників.

Олесь Вітряний,
голова Хмельницької ОО КУН

Фундатори громадського суспільства

Метою ВГО „Суспільна служба України” є посильна допомога українців діаспори малозабезпеченим патріотично налаштованим громадянам України.

У 2000 р. осередок ССУ почав діяти і в Сахновщині, розповсюджував гуманітарну допомогу, частину якої передавав місцевому товариству Червоного Хреста. Довготривалим напрямком роботи є реалізація програми Суспільної служби українців Канади «Допомога заокеанських українців обдарованим дітям-сиротам». У її рамках надаються стипендії сиротам, що навчаються у вищих навчальних закладах. Ми, за згодою Головної управи ССУ, взяли під опіку сиріт, що навчаються в коледжах, училищах і планують продовжити навчання.

У 2002 р. ми підготували проект „Благодійне харчування” для неповних багатодітних родин, інвалідів, самотніх людей похилого віку тощо. Надаємо й правову допомогу населенню. Правда, робиться це на аматорському рівні, але вміти направити офіційний запит на захист інтересів скривдженого громадянина має кожне об'єднання громадян. Ми займалися й захистом прав власників земельних паїв, вели громадський нагляд за розслідуванням деяких кримінальних справ, розповсюджували правову літературу.

Суспільна служба була ініціатором створення при райвідділі культури дитячої літстудії, яка діє з осені 2001 р. За цей час юні студійці взяли участь у двох обласних щорічних семінарах. За підсумками останнього сахновщинську літстудію названо в числі кращих. Маємо публікації в обласній та всеукраїнській пресі, готується до друку альманах „Левада”, куди увійдуть й твори сахновщан.

Дуже обнадійливим напрямком роботи є співпраця з Муніципальною агенцією економічного розвитку, що діє при селищній раді за сприяння Міжнародного корпусу експертів-добровольців. Саме ми готуємо проекти на отримання грантів від організацій-донорів. Втілення в життя цих проектів дозволить вивести регіон з економічної кризи. Партнерів для цього сподіваємося знайти й за допомогою фонду „Благодійні ініціативи”. Ми вносимо на розгляд владних органів наболілі питання життя громадян, не даємо спокою ні собі, ні іншим. Це наше кредо.

Політична і громадська робота тісно пов'язані між собою. І не випадково більшість сахновщинських „суспільників” стали членами КУН, вважаючи Конгрес найперспективнішою партією в країні.

Яна Малкович, секретар
Сахновщинської РО «Суспільна служба України»,
член КУН

За мучеників комуністичної системи відправлено панахиду

17 квітня 2004 р. в Херсоні, біля пам'ятника жертвам тоталітарного режиму відбулася панахида-реквієм по безвинно загиблих. Організували і провели цей захід КУН (голова – Р. Лушпинський) і ЛУЖ (голова - Тетяна Капець).

Священики УПЦ КП Микола Джуринець, Андрій Калита, а також настоятель храму св. Володимира УГКЦ о. Доротей відправили панахиду за мучеників комуністичної системи.

На панахиді були присутні члени Конгресу, а також члени штабу «Наша Україна», представники блоку Ю. Тимошенко, члени Товариства політв'язнів і репресованих. Після панахиди хор Конгресу і ЛУЖ виконали пісні: «Молитва за Україну», «Боже, послухай благання», «Ой, у лісі на полянці стояли повстанці», «Там, на краю лісу» ...

На жаль, ніхто із влади, крім представника СБУ, на цю панахиду не прийшов.

Прес-служба Херсонської ОО КУН

СТАВАТИ ДО ЛАВ УПА!

Закликав у вирішальний для нації час збір Конгресу Української Інтелігенції, що відбувся 24 квітня у столичному Будинку вчителя

"За використаними засобами і методами знищення українства можна скласти вичерпну світову енциклопедію арсеналу людоненависництва. "Україна без українців" – ось справжня мета і мрія ворогів..." – це уривок з "Маніфесту української інтелігенції", прийнятого на зборах. Тривогою і обуренням бринять його рядки: "Російська загроза набуває в Україні дедалі гостріших форм. І це зрозуміло: без України великодержавність Росії – фікція. Зловживаючи почуттям інтернаціоналізму нашого народу, його генетичною нездатністю до ксенофобії, чужоземці активно відновлюють контроль з боку своїх етнічних і духовних батьківщин над українським суспільством, передовсім над українською владою... Надто багато ознак вказує на те, що *нинішня влада необоротно протиставила себе українській державі і українському народові.* Для нинішньої влади народ – лише витратний матеріал. Тіньові, тобто справжні інтереси теперішнього режиму, прямо і непримиренно протилежні інтересам суспільства"...

Протесту й викривального пафосу сповнені були й виступи членів КУІН, хоча ведучий засідання академік Ярослав Яцків і закликав зосередитися насамперед на конструктивній роботі.

Голова КУІН Іван Драч наголосив на необхідності активної роботи Конгресу саме тепер, коли по всій Україні творяться структури сумнівного "Інтелектуального форуму" Богдана Губського, а опозиція роботу з інтелігенцією провадить дуже невміло. Член-кореспондент НАН України Ганна Скрипник спробувала проаналізувати причини минулої пасивності Конгресу, з-поміж яких і загальнонаціональна апатія, і фінансові проблеми...

З палкою промовою звернувся до зали поет Дмитро Павличко: "Наш ідеал – національна держава, європейська за цивілізацією, демократична за правлінням. Національна ідея, зневажена рабами, відвернеться від них, як душа від трупа, якого не здатна оживити"... А голова Київської організації КУІН Віталій Карпенко зауважив, що нація нині потребує не так ораторів і трибунів, як людей із закоченими для роботи рукавами. Він поставив два запитання: чому все ж таки заглухла діяльність Конгресу, що так багатообіцяюче розпочалася дев'ять років тому, і що робити далі? Власне, відповіді на обидва запитання В. Карпенко бачить в одному: потрібно повністю змінити керівництво КУІН, вдихнувши в організацію нову силу. Гострої критики на адресу керманичів Конгресу й передовсім Івана Драча не поділив академік Микола Жулинський, зауваживши, що не просто зробити щось за такий короткий термін...

Голова Народного Руху України Борис Тарасюк сформулював основні завдання інтелектуальної еліти: генерувати ідеї, які б об'єднували націю, організовувати і очолювати її прагнення до раціональних змін, завжди бути на вістрі суспільних процесів.

"Гляньмо уважно на себе: ми переважно люди ідеї. Де люди дії?" –запитував Костянтин Сушко із Запоріжжя. Мимоволі озирнувши залу після такої промовистої репліки, бачиш віршно поважних людей, культурних і громадських діячів старшого покоління. А де ж молода інтелігенція, невже вся емігрувала за кордон? Ні, не вся. Щоб залучити її до роботи, необхідно шукати нових підходів, слід модернізувати українську ідею, переконаний учасник славнозвісної студентської "революції на граніті" Олесь Доній.

Єдина незалежна держава у світі, яка не має власного інформаційного національного простору, – це Україна, – констатував Юрій Іллєнко, автор нещодавньої відозви до інтелігенції, в якій відомий кінорежисер зокрема закликає: "Годі складати й складати до посинілих ніг неньки незчисленні факти наруги над нами; годі нагромаджувати свідчення брехні й зневаги, геноциду й голодомору, енкаведистських розстрілів і відрубаних таращанських голів; годі згадувати про приватизаційні сертифікати й ваучери, які роздавали нам, дурням, як індульгенції-перепустки в рай, що виявився кравчуково-кучмівським пеклом... Оголосимо добровільну мобілізацію всіх свідомих патріотів України до лав Української Повстанської Армії проти окупаційного режиму національного інформаційного простору".

Лідер нації Віктор Ющенко закликав до єдності всупереч будь-яким штучним перешкодам: "Більшої загрози, аніж зсередини, для української держави нема, бо ніхто так не руйнує національні цінності, як нинішня влада. Нас ділять на Захід і Схід, темою розбрату є і віра, церква, й інтеграція... Та запитайте хоч в одного депутата: хто читав угоду про ЄЕП? Документ не пройшов навіть необхідних інстанцій, це чистий папірець без нічийого підпису, що потрапив лише п'ять місяців тому до парламенту... Чому сьогодні лише кожна 59 книжка видається рідною мовою? Бо хочете зруйнувати державу – заберіть у неї мову! Зверніть увагу, з якими зусиллями нас прагнуть позбавити історичної пам'яті. Який занедбаний Батурин, на місці фортеці Івана Мазепи росте собі картопелька, цибулька... Якщо в нас заберуть історію – Української держави не буде! Незалежно від того, в кого яка професія, ми повинні стати політиками. Мені не потрібна влада, яка краде", – наголосив Віктор Ющенко.

Був присутній на засіданні КУІН і лідер Конгресу Українських Націоналістів Олексій Івченко. Визначаючи нагальність і своєчасність поновлення діяльності КУІН, народний обранець зауважив, що нині все ж представлений неповний спектр інтелігенції. Для повноцінної роботи емоційний заряд гуманітаріїв має врівноважуватися більш раціональним підходом технічної, військової інтелігенції... Крім того, переконаний Олексій Івченко, необхідно посилювати роботу в регіонах, взявши її за пріоритетний напрямок діяльності Конгресу.

Наостанок делегати КУІН прийняли ухвали щодо найгостріших проблем сьогодення. Голова "Просвіти" Павло Мовчан зачитав заяву про рішуче засудження угоди про ЄЕП; голова Київської організації НСПУ Анатолій Погрібний озвучив протест Конгресу з приводу реакції владних кіл на рішення Нацради про націоналізацію телеефіру, коли офіційний Київ виступив васалом Москви; академік Ярослав Яцків виголосив ухвалу щодо владно-кримінальної сваволі в Мукачевому. Одноголосно делегати КУІН прийняли й ухвалу щодо висунення Віктора Ющенка кандидатом на посаду Президента України.

У вересні відбудеться Всеукраїнський з'їзд Конгресу Української Інтелігенції, тож сподіваємось, що до того часу будуть враховані всі пропозиції стосовно покращання роботи організації, і з'їзд засвідчить дієвість гасла національно-патріотичних сил: "Не словом, а ділом!"

Марія Косовська

ТРИБУНА ПИСЬМЕННИКА

Шановні співвітчизники!

Звертаюся до Вас у драматичну пору жорстокої руйнації кримінальною владою священних засад української прабатьківської культури, шляхетності, національної гідності й патріотизму. Розперезалися злочинні елементи, узурпували владні важелі, перебрали на себе роль баронів табірного гетто, у яке де-факто вже загнали більшість нашого народу, у якого навіть графу "національність" з кров'ю видерто з паспортів - безрідних яничарів легше спрямувати в небуття. Роздавши мізерні земельні наділи окраденим до нитки хліборобам, „барони" скуповують цілі регіони українського чорнозему - за безцінь! Таким же чином ми з Вами втратили національний телерадіоефір, право жити в україномовному середовищі, право бути українцями. Тепер нас ще й продано до ЄЕП...

Хто відповість за це, панове українці? Хіба той, хто цинічно трясе перед носом нації грядущою трьохсотдоларовою зарплатнею? А з чийого банківського рахунку він її дасть? Це щож, масний аванс під новий президентсько-прем'єрський трон! Яку ще „локшину" вішатиме на вуха європейському високоінтелігентному народові цей режим бездарних гауляйтерів і їхній "чєлавєк Маскви", яким себе прилюдно в парадних турне безсоромно величає "тато нації", а точніше - лихий вітчим!

Нас досі ще вперто позбавляють можливості об'єднатися в єдиному Соборі української православної церкви. П'ятаки, за які наші віруючі люди купують свічечки в московських церквах, складаються в мільярди рублів для добробуту сусідів. Не піддаваймося солодкавим облудам і жовчним анафемам заїжджих християнських силовиків у сутанах. То є великий гріх проти нашої християнської віри, проти наших нащадків, у яких шахраї й мародери забирають духовне, матеріальне, культурно-мовне підґрунтя, щоб загарбати й саме право нашого народу бути народом, а не рабами на чужих фазендах.

Звертаюся до кожного сина України - не здаваймося, об'єднаймо в єдиному пориві до свободи й демократії наші думи, прагнення й палкі серця!

Борис Списаренко, член НСПУ

ПАНАЦЕЯ ВІД УСІХ БІД... КРЕМНІЙ

Імунітет українця не витримує нападу таких мікро- й макроелементів, як стронцій, кальцій, мідь, свинець, залізо, бром... Чому? А тому, що ми в середині минулого століття припустилися помилки щодо розуміння фізіології людини. Пам'ятаєте, як почалося розповсюдження рафінованих продуктів: цукру, манки, круп, солі, олії тощо. Очищення чи "рафінування" води - не виняток. Згадаймо, як розумники почали ту воду фторувати та хлорувати, чистити та фільтрувати. Внаслідок тих примітивно-шкідливих процесів ми отримали падіння імунітету. Звідси й СНІД! Цьому сприяло виведення з організму, а також недоотримання них важливих елементів, зокрема кремнію. Очищення борошна, випікання білого хліба, годування малюків манкою, позбавленою того самого кремнію, призвели до занепаду тіла нації.

Розвиток нуклеарних озброєнь та технологій спричинився до надмірного потрапляння до організму стронцію, який виводить кальцій чи заміщує його.

А коли людина стала надміру споживати кальцій, то вже останній почав заміщувати собою кремній. Так сталося горе. Сьогодні українська людина не їсть пшеничні висівки, а споживає білі булочки та "піццу". Вона не п'є природню кремнієву воду, а надуживає мінеральною, водопровідною чи столово-газованою, які позбавлені кремнію. А відтак, люди вмирають від різних хвороб. Деякі розумники почали вводити біоактивні харчові домішки, думаючи, що вони врятують люд. Проте порятунок лежить зовсім в іншій площині, а саме: споживанні природних сполук із вмістом кремнію, природному процесові його синтезування та відтворення. Крім кремнієвої води людина має споживати кремній з такого овоча, як топінамбур, а також з рослини під назвою польовий хвощ. Тож садіть топінамбур та їжте його без обмежень! Пийте лише кремнієву воду та чай з польовим хвощем. Життя триває й точиться війна. Війна стронцію з кальцієм, а кальцію з кремнієм.

Микола Жуков

ОТРУТА „ЛА-ТА-ТА! ТУ-ТУ-ТУ!"

Народна пісня впродовж століть була оберегом нашої нації. Задушевні слова, зворушлива мелодія, наближають людину до Бога, роблять її щирою в дружбі, вірною в коханні, непохитною в захисті отчого краю.

Тож нічого дивного немає в тому, що вороги України завжди боролися з українською піснею. Правофланговими на цьому фронті були і, звісно, є російські чинники, які в своїх діях завжди спиралися і спираються на манкуртів, що полюбляють діяти під маскою палких прихильників української пісні.

Не даремно Президент України Леонід Кучма оголосив себе патроном обласних звітів майстрів мистецтва та аматорських колективів, під час яких звучить чимало народних пісень. Таким чином створюється ілюзія "батьківського піклування" про народне мистецтво. Але вже сам відбір пісень, які потрапляють до концертних програм, ведеться так, щоб на сцену Національного палацу "Україна" потрапляли тільки твори на побутову тематику. Все патріотичне, героїчне, особливо пісні Січових стрільців та повстанців, ретельно відмітається.

В ефірі народну пісню все настирливіше витісняють всілякі саморобки, які тільки умовно можна назвати піснями, оскільки їм для того, щоб мати право на таке почесне найменування, не вистачає ні мудрості, ні щирості.

Відома співачка Софія Ротару останнім часом часто виконує шлягер, який починається словами:

Сумно, сумно аж за край...

Фраза ріже слух, бо українець ніколи так не сказав би. І не важко здогадатися, що змусило автора тексту на таке сумнівне „нововведення": страх сказати правду на повен голос. Якби не ця обставина, то автор чесно зізнався б, чому йому так сумно: тяжко дивитися на занепад рідного краю, на те, як тішиться ворог... Але хто напише музику на такі слова? Хто погодиться виконувати правдивий твір? Тож і доводиться бідному піїту в умовах українського "народовладдя" вдаватися до езопової мови, вигадувати якісь, зовсім не притаманні йому, „одну журбу до забуття, одну стежину, щоб додому йшла сама". І вже зовсім безпомічно звучить оте - „і Україну, бо в нас іншої нема". Важко здогадатися, що має на увазі автор. Але й такі пісеньки - то ще півбіди. Їх автори та виконавці хоч імітують українськість, не виходять за рамки здорового глузду і пристойності. Та навіть ці, невисокого гатунку, твори дуже рідко чують українці, оскільки левову частку їхнього духовного харчу складають сьогодні "страви", які інакше, як отрутою, не назвеш.

Так, наприклад, все впевненіше почуває себе з мікрофоном в руках Ігор Кондратюк - ведучий телепрограми "Караоке на майдані". Спонсорована не українською бізнесовою компанією, програма ця - дуже далека від духовності нашого народу, від його життєважливої проблематики. Молодь, яка бере участь у шоу, як правило, російськомовна. З юрби виділяється зовсім випадково кілька охочих позмагатися на краще виконання пісень, теж, звісно, здебільшого російськомовних. Мало хто з учасників гри наділений хоча б посередніми вокальними даними. В проміжках між співочими вправами, які в народі називають "козлоголоссям", ведучий ставить хлопцю чи дівчині якісь трафаретні запитання: де народився, звідки приїхав, де навчається, де працює, чим займається у вільний час, що спонукало до участі в „Караоке на майдані"? Як запитання, так і відповіді виходять за межі вузько особистої проблематики.

Несерйозність і безплідність таких телепрограм - очевидна. Та замість того, щоб припинити бездарне засмічування ефіру непотрібними теревенями та блазнюванням, творці програми придумали її продовження – програму "Шанс", в ході якої з переможця, визначеного на майдані за принципом: хто кого перекричить і кому в капелюх більше грошей кинуть, протягом кількох годин роблять чергову "зірку". Процес, звісно, спрямований не на внутрішній розвиток митця, а на створення його зовнішнього іміджу через зміну зачіски, підбір одягу, вправи для позбавлення зайвої ваги... Не обходиться і без втручання хореографа. Зігравши на губах примітивну мелодійку "Ла-та-та! Ту-ту-ту!", маестро після того, як майбутня зірка під оту музику зробила кілька потрібних для зіркового злету рухів, самовдоволено потирає руки:

- Готово !

Тобто, в Україні на одну "зірку" побільшало!

І весь отой балаган, наповнений пустопорожніми балачками, банальними жартами, непристойними вихилясами, відбувається на очах мільйонної публіки під безпосереднім керівництвом народної артистки Могилевської!

Звичайно, в країні, де влада дбає про духовність народу, така профанація мистецтва не можлива. І не може бути сумніву в тому, що висока духовність нашого народу дасть йому сили позбутися всіх балаганів – як владних, так і мистецьких.

Василь Заєць

"ВЕРТЕПУ" – 15 років

Тернопільському товариству "Вертеп" виповнилося п'ятнадцять років. На урочистій імпрезі в обласній філармонії духівний провідник "Вертепу" о. Тадей розповів про те, як "Вертеп" відкривав людям Божу Любов через звичаї і традиції нашого народу, відроджував українство.

Товариство від початку свого існування зустріло спротив влади. „Ми змушені були узгоджувати сценарій із владними структурами. Навіть святкування 175-річчя Т. Шевченка влада пропонувала зробити скромно, без походу із портретом Кобзаря через усе місто. Але похід відбувся, і ця подія стала першим велелюдним вічем у Тернополі", - розповів Петро Шимків.

Неможливо перелічити усіх добрих справ товариства: участь у 1-ому Всесвітньому Соборі Духовної України, у 1-му з'їзді товариства "Українська молодь - Христові", поїздка до Києва на підтримку голодуючих студентів, вшанування пам'яті полеглих Січових стрільців, поїздка до Санкт-Петербурга (участь у днях України), участь у Всесвітньому Фестивалі Християнської Молоді у Ченстохові (Польща), виступ у Ягелонському університеті (Краків), поїздки до багатьох міст України. Про все це згадували учасники товариства на своєму дні народженні.

Валентина Семеняк, м. Тернопіль

СУМИ. ЛЮТИЙ 43-ГО

Розсекречені архівні матеріали засвідчують, що на Сумщині в роки Другої Світової війни діяла розгалужена підпільна мережа Організації Українських Націоналістів (ОУН). Закладалася вона похідними групами, які, після проголошення у Львові 30 червня 1941 року відновлення Української держави, рушили на східну Україну піднімати народ на боротьбу.

Зерна ідеології націоналізму падали на сприятливий грунт. Ще свіжими були в пам'яті людей жахливі ночі в очікуванні «чорних воронків» НКВД, ще пам'ятали жителі Сумщини лютий голодомор 1932-33рр., нищення церков, непосильні побори. Тому не тільки в Сумах, але і в окремих районах, зокрема Роменському, Краснопільському, Лебединському, Кролевецькому та інших виникають нелегальні структури бандерівської ОУН.

У звіті командира 3-ї похідної групи Тимоша Сенчишина повідомлялося, що 18.07.41р., через Сян переправився рій Василя Загакайла, який мав завдання створити підпільну організацію у Сумах та Сумській області. До кінця 1941 р. тут було закладено осередок ОУН(р.). Пізніше, коли бандерівське підпілля на Сумщині вже було сформовано, його посилили кадрами з Вінниччини.

А ось уривок із звіту гестапо: «12 грудня 1942 р. Суми. Рух опору української інтелігенції стає все більш агресивним. СД розкрило нитки аж до Києва, до централі руху Бандери. Дотепер арештовано обласного провідника Сапуна, двох районових провідників і 38 членів ОУН. Керівники школи перекладачів організовують мережу ОУН (рух Бандери) і добирають підходящих людей, яких потім представляють як осіб, достойних довіри німецької влади...

„Театральні" групи ведуть нелегальну пропаганду, їхню діяльність і розмови важко проконтролювати. Згідно з деякими чутками, ОУН має намір будувати в Конотопі фабрику боєприпасів. Центр ОУН є у Києві. ОУН діє за принципом кілець. Можна бачити зовнішнє кільце, а серцевина залишається недосяжною».

У період німецької окупації Семен Сапун, директор приватної гімназії, керував сумською організацією ОУН, яка діяла під прикриттям «Просвіти». У жовтні 1942 р. він та інші керівники сумського осередку ОУН були заарештовані німцями і після жорстоких катувань розстріляні. Вдалося встановити, що Семен Сапун був учителем фізики 4-ї Сумської школи, колишній член СВУ, за що й був репресований у 1938 році. Його тюремні поневіряння - тема окремої розмови. Усі люди, які його знали, пригадують, що це була надзвичайно чесна і порядна людина, котру поважали знайомі, діти і їхні батьки. За глибокі знання з фізики, математики й астрономії учні називали його «професором».

Семен Сапун

З початком німецької окупації йому вдається організувати «Просвіту», під опікою якої діяли школа перекладачів, українська гімназія, школа художньої вишивки. В школі перекладачів, яка містилася в будинку теперішнього банку «Україна» на Червоній (тоді Українській) площі, відбувалася підготовка підпільників ОУН. С. Сапун влаштовував на роботу в ці установи членів бандерівського підпілля під виглядом викладачів. Так, наприклад, за документами школи художньої вишивки її штат складався з 46 чоловік, а фактично було 3-4 викладачі.

Часто в приміщенні школи збиралося багато людей. Тут обговорювалися плани діяльності, готувалися листівки. За наказом обласного Проводу було відряджено людей з завданням організовувати підпільні осередки в районах.

До Краснопільського осередку ОУН належали учителі: Чепурний і Волхов.

На Роменщині розбудовував підпілля ОУН член похідної групи «Остап». Його керівниками були Володимир Мазур, поети Леонід Полтава, Михайло Чигирин.

На Лебединщині тільки актив ОУН налічував близько 50 осіб.

В деяких придатніших для партизанської війни районах (наприклад, Кролевецькому) підпільники організували загони УПА, які боролися за Українську самостійну державу аж до 1948 р. Накази і розпорядження через підпільних кур'єрів надходили з Києва від Провідника ОУН на Східних землях Дмитра Мирона «Орлика». Але ніч на 20 лютого 1943 р. стала для Героїв фатальною. Вона була морозною... І тихою. Кажуть, що тиша - це музика, якою до людини промовляє Бог. Може, і так. Тільки в ту ніч людей розбудили постріли.

Архівні документи свідчать, що після арешту членів оунівського підпілля було розстріляно і спалено у дворі сумської в'язниці 20 лютого 1943 року: *«В феврале месяце 1943 г., отступая из города Сумы, немцы согнали всех арестованных тюрьмы в ямы двух овощехранилищ в количестве 650 человек, заперли двери овощехранилищ, открыли воздушные отверстия и начали бросать туда ручные гранаты, затем вылили в эти же отверстия горячую жидкость и подожгли, в результате чего все находившиеся там люди сгорели живьем.*

Среди сгоревших были следующие жители г. Сумы: фельдшер 2-ой городской поликлиники Долгополов, фельдшер железнодорожной станции Сумы Гузик, директор школы №-18 Саленко, учитель одной из школ Сапун и ряд других».

P.S. Після звільнення Сум від німців, з тюрми було випущено 96 в'язнів. Невже нікого не залишилося в живих?

Геннадій Іванущенко,
Член КУН, м. Суми

За Україну боровся, для неї жив

Усе своє життя до останнього подиху Степан Мудрик "Мечник" віддав великій справі побудови Української Самостійної Соборної Держави. Його біографія – то яскравий приклад для наслідування.

Друг Степан - активний учасник національно-визвольної боротьби: член обласного проводу ОУН Київської області, заступник командира УПА воєнної округи "БУГ", співробітник Крайового провідника ОУН Івана Климова "Легенди", неодноразово арештовувався польською поліцією, засуджувався німцями до страти, перебував у фашистських концтаборах...

У повоєнний період продовжував революційну й громадсько-політичну діяльність за кордоном. Був членом Проводу ЗЧ ОУН і близьким співпрацівником Степана Бандери, тереновим провідником ОУН у Німеччині. У липні 1991 р. обирався Головою Головної Ради ОУН. Про його великий авторитет серед українського громадянства у діаспорі свідчить те, що протягом десяти років друг Степан був заступником Президента Світового Конгресу Вільних Українців в Європі й активним співробітником численних газет та журналів. Одинадцять років очолював Координаційний осередок українських громадських установ у Європі.

У 1967 р. до 25-річчя УПА Товариство колишніх вояків УПА у США і Канаді та Братство колишніх вояків УПА в Європі за участь у революційно-визвольній боротьбі і діяльність для добра України нагородило хорунжою УПА Степана Мудрика "Мечника" Золотим Хрестом.

Степан Мудрик - автор понад 30-ти книжок та сотень газетних і журнальних статей. У них - правдиві документальні картини героїчної боротьби ОУН-УПА, безцінний матеріал для істориків, виховні повчання для молоді та болючі особисті переживання.

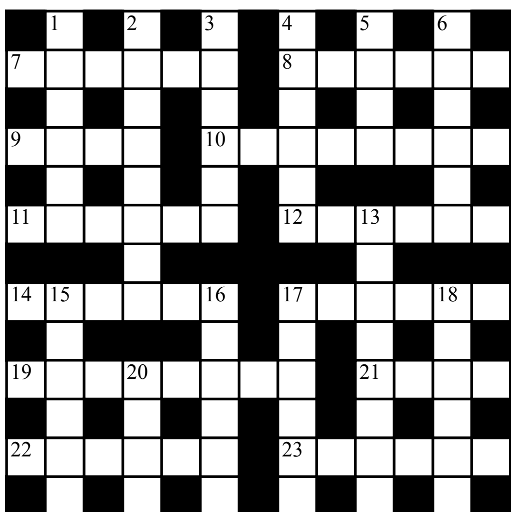
Невимовно жаль, що 20 квітня 2004 р. на 85-му році життя друга Степана не стало серед нас...

Йому світле ім'я та пам'ять про нього вічно житимуть у серцях українців.

Щиро співчуваємо дружині Лесі, родині, друзям та знайомим покійного.

Конгрес Українських Націоналістів,
Василь Кук,
члени ОУН, ветерани УПА, друзі

ХРЕСТІВКА

Горизонтально: 7. Стиль, в якому виконано іконостас Св. Софії. 8. Твір Мелетія Смотрицького. 9. Кличка коня Тараса Бульби. 10. Збірка М. Рильського. 11. Англійський природодослідник. 12. „Собою не птиця, співати не співає, а хто до хазяїна йде - знати дає" (укр. заг.). 14. „Хто хоче ... знати, тому треба мало спати" (укр. приповідка). 17. „Ой, у лузі червона ...". 19. Прізвище автора „Лиха з розуму". 21. „Клепачівський ...." (повість І. Стоцького). 22. „Захар ..." (повість І. Франка). 23. Ім'я Залізняка - провідника „Коліївщини".

Вертикально: 1. „Сидить, як ... у сливах" (укр. приповідка). 2. „Наталка ..." (опера М. Лисенка). 3. Ім'я поета Правцева. 4. „Стилет і ..." (збірка Є. Маланюка). 5. Кримський порт. 6. Гол. редактор часопису „І". 13. „Ізольда ..." (поема Л. Українки). 15. Найвіддаленіша від Землі точка орбіти Місяця. 16. Набувають її в навчальних закладах. 17. Ріка, що впадає до Льодовитого океану. 18. Батрак. 20. Богиня перемоги (у давніх греків).

Відповіді до хрестівки з № 15

Горизонтально: 1. Босфор. 4. Ковпак. 8. Лобода. 10. Сирени. 11. Антип. 12. Мука. 14. Сіни. 15. Автономія. 17. Дорошенко. 20. Ігор. 21. Обри. 22. Миска. 24. Глядач. 25. Оксана. 26. Критик. 27. Тичина. **Вертикально:** 1. Більмо. 2. Собака. 3. Орда. 5. Осип. 6. Поезія. 7. Кривий. 9. Антонович. 10. Симоненко. 13. Автор. 14. Сірко. 16. Відгук. 17. Доляри. 18. Образи. 19. Тирада. 22. Мати. 23. Акти.

Шеф-редактор
Олексій Івченко
Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**
Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Степан Семенюк**

Наша адреса: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м. Київ;**
тел./факс (044)229-78-08
e-mail: nacija@mail333.com
www.nacija.org.ua

Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Реєстраційне свідоцтво:
Серія **КВ** № **7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Головний редактор
Микола Гук

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 1305
Наклад 60000 примірників

НАЦІЯ і ДЕРЖАВА **Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!**

НАШІ КОРПУНКТИ

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Коров'яковський Анатолій	(05693) 7-59-76
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 22-56-09
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Лупаков Євген	(044) 253-32-30, (8-067) 769-47-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-28-81
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 2-39-35, 2-40-97
Львів	Вовк Михайло	(0322) 35-12-48
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Карнаух Олександр	(0532) 58-86-51
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Бутенко Анатолій	(0542) 32-02-59
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 29-57-78
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 6-95-85
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лупул Іван	(0372) 54-42-88
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81